

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobce: **PAULINE s.r.o.,** IČO: 25127853
se sídlem Praha 6 – Střešovice, Západní 258/37
zastoupený Mgr. Tomášem Ferencem, advokátem
se sídlem Praha 5, Nádražní 58/110

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2025 č.j. 24607/25/5100-41456-713375

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 2. 2025 č.j. 751974/25/2080-83543-109445 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o zřízení zástavního práva“). Prvoinstančním rozhodnutím rozhodl správce daně o zřízení zástavního práva podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) ve znění účinném ke dni 30. 6. 2025 s použitím ustanovení § 1309 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul relevantní skutkový stav věci a odvolací důvody, vymezil právní základ případu a popsal aplikaci právních východisek na danou věc. K odvolacím námitkám uvedl zejména následující argumentaci:

3. Zdůraznil, že ustanovení § 124a daňového řádu pracuje s obecným pojmem „rozhodnutí soudu“, a nikoli výhradně s pojmem „rozsudek“. Zákonodárce tím záměrně vymezil širší působnost tohoto ustanovení, aby se jeho účinky aktivovaly i v případě procesních rozhodnutí, která ukončují řízení o žalobě a jejichž důsledkem je, že dřívější zrušující rozsudek krajského soudu pozbývá svých účinků. Zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby tedy z hlediska účinků působí obdobně jako zamítnutí žaloby, jelikož původní meritorní zrušující rozsudek již nadále nemůže být právním základem pro existenci rozhodnutí správce daně. Účelem § 124a daňového řádu je zabránit situaci, kdy by vedle sebe nadále existovala rozhodnutí správce daně vydaná výhradně na základě rozsudku, který byl později zrušen nebo který v důsledku procesního rozhodnutí soudu pozbyl účinků.

4. Je tedy zřejmé, že vzhledem ke zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2023 č.j. 8 Af 4/2021-74, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí o zrušení dodatečných platebních výměrů za období leden, únor, březen a duben 2013 a navazujícího rozhodnutí o odvolání a o zastavení odvolacího řízení (dále jen „Nové rozhodnutí 1“) a dále rozhodnutí, kterým se ruší dodatečný platební výměr za zdaňovací období září 2013 a řízení se zastavuje (dále jen „Nové rozhodnutí 2“), došlo k aktivaci § 124a daňového řádu a Nové rozhodnutí 1 a Nové rozhodnutí 2 proto dnem nabytí právní moci usnesení Městského soudu v Praze o zastavení řízení pozbyly účinnosti. Účinné je naopak původní rozhodnutí o odvolání ze dne 7. 1. 2021, které nabylo právní moci dne 10. 1. 2021 a na jehož základě jsou daňové povinnosti správcem daně evidovány. Konstatoval, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva bylo vydáno k zajištění žalobcem neuhrazené daně evidované správcem daně ke dni 3. 2. 2025 v celkové výši 37 874 168 Kč. Zákonným předpokladem pro vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva podle § 170 daňového řádu je existence pohledávky evidované správcem daně. Prvoinstanční rozhodnutí proto bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť vycházelo z účinného a pravomocného rozhodnutí posuzovaného v době jeho vydání.

5. Žalovaný dále podrobně popsal, jak v posuzované věci docházelo k prodlužování a stavení lhůty ve smyslu § 148 daňového řádu a uzavřel, že doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až duben 2013 a září 2013 proběhlo pravomocně a v zákonných lhůtách. Námitku, že uplynula lhůta pro stanovení daňových povinností, tak vyhodnotil jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. Konstatoval, že správce daně nepostupoval v rozporu s ústavním pořádkem, neboť Nové rozhodnutí 1 a Nové rozhodnutí 2 pozbyla účinnosti přímo ze zákona. Správce daně naopak postupoval v souladu s právní úpravou, pokud při vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva vycházel z rozhodnutí, které je po aplikaci § 124a daňového řádu účinné a závazné.

7. Žalobce v žalobě namítl, že na základě Nového rozhodnutí 1 a Nového rozhodnutí 2 předchozí platební výměry či rozhodnutí o vyměření daně zanikly. Uvedl, že veškeré údajné daňové povinnosti nejsou vůbec vyměřené či stanovené.

8. Dále namítl, že uplynuly veškeré lhůty pro stanovení předmětných daňových povinností. I kdyby zde takové daňové dluhy či pohledávky teoreticky byly, zanikly by zcela v důsledku prekluze. Jsou-li předmětem napadeného rozhodnutí a prvoinstančního rozhodnutí jen údajné daňové dluhy či pohledávky k úhradě daně z přidané hodnoty za měsíce leden až duben a září 2013, zde již dávno uplynula i absolutní lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 5 daňového řádu.

9. Rovněž namítl, že nenastala jakákoliv právně relevantní zákonná skutečnost, pro kterou by Nové rozhodnutí 1 a Nové rozhodnutí 2 měla být ignorována. Zejména zde platí, že nedošlo ke zrušení těchto nových rozhodnutí ani v rámci obnovy řízení, ani při přezkumné řízení. Žádná taková řízení ani nebyla vedena a pro uplynutí lhůt je ani není možno vést. Nenastala též žádná ze situací předvídaných v § 124a daňového řádu, zejména nedošlo v rámci správního soudnictví k vydání nového rozhodnutí krajského soudu, kterým by byla žaloba zamítnuta nebo ve kterém by došlo ke změně právního názoru.

10. Správce daně naopak postupoval v rozporu s ústavním pořádkem ČR, především s principem, že stát sám respektuje své rozhodnutí, které vydal, v tomto případě které vydal správce daně, tj. Nové rozhodnutí 1 a Nové rozhodnutí 2. Dle žalobce se jedná o ústavně nekonformní svévoli.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně setrval na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva bylo vydáno na základě tehdy účinného a pravomocného rozhodnutí, a splňovalo tak podmínky dle § 170 odst. 1 daňového řádu. V podrobnostech odkázal na body [31] až [33] odůvodnění napadeného rozhodnutí.

12. Nadále nesouhlasil s námitkou, že uplynuly lhůty pro stanovení daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až duben 2013 a září 2013 a že zde nenastala jakákoliv právně relevantní zákonná skutečnost, pro kterou by Nové rozhodnutí 1 a Nové rozhodnutí 2 měla být ignorována či že správce daně postupuje v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Těmito námitkami se žalovaný rovněž podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí, a proto odkázal na jeho body [34] až [42].

13. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

14. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující pro věc rozhodné právní úpravy:

16. Podle § 124a odst. 1 daňového řádu zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci, pozbývá toto rozhodnutí správce daně všech právních účinků dnem nabytí právní moci

a) nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému rozhodnutí krajského soudu, nebo

b) rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodl-li současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu o žalobě sám.

17. Podle § 124a odst. 2 daňového řádu zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, kterým došlo ke zrušení rozhodnutí správce daně, nabývá toto rozhodnutí správce daně znovu všech právních účinků dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta, nebo dnem nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodl-li současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu o žalobě sám.

18. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

19. Podle § 148 odst. 2 daňového řádu lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k

a) podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně,
b) oznámení rozhodnutí o stanovení daně,
c) zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku,
d) oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku, nebo
e) oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně.

20. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.

21. Podle § 148 odst. 5 daňového řádu lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.

22. Podle § 170 odst. 1 daňového řádu správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak. K ujednání dlužníka a věřitele podle občanského zákoníku, které vylučuje postoupení pohledávky jinému, se přitom nepřihlíží.

23. Při jednání, které se konalo dne 14. 4. 2026, účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce odkázal na svou žalobní argumentaci, žalovaný rovněž

v podrobnostech odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce též navrhl, aby soud řízení přerušil do skončení řízení o ústavní stížnosti, kterou žalobce hodlá podat ve věci, v níž rozhodoval Městský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 27. 8. 2025 č.j. 6 Af 8/2025-43 zamítl žalobu ve skutkově srovnatelné věci žalobce a kde žalobce neuspěl s kasační stížností podanou u Nejvyššího správního soudu. Soud návrhu na přerušení řízení nevyhověl, neboť z důvodu procesní ekonomie neshledal důvod vyčkávat na skončení řízení, které nadto dosud nebylo zahájeno.

24. Těžiště sporu spočívá ve výkladu ustanovení § 124a daňového řádu v situaci, která v případě žalobce nastala a jejíž podstatou je to, že v důsledku rozdílných právních závěrů Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu je nutno posoudit, zda původní rozhodnutí ve věci stanovení daně „obživlo“ a nová rozhodnutí, pro žalobce příznivá, naopak účinnosti pozbyla. Žalobce i žalovaný poukázali na to, že skutkově podobnou věcí týkající se téhož žalobce a jeho shodné daňové povinnosti se již zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 8. 2025 č.j. 6 Af 8/2025-43, kterým žalobu směřující proti napadeným exekučním příkazům vydaným příslušným finančním úřadem zamítl. Nejvyšší správní soud následně rozhodl o kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 26. 2. 2026 č.j. 22 Afs 218/2025-40. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl a uzavřel, že Městský soud v Praze se s aplikací § 124a daňového řádu na daný případ správně vypořádal. Soud nemá důvod se jakkoli odchylovat od závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl, a proto níže jen zopakuje nosná výkladová hlediska, na kterých Nejvyšší správní soud své rozhodnutí postavil a která jsou plně aplikovatelná i pro tuto věc.

25. Předně je třeba vyzdvihnout, že účelem ustanovení § 124a daňového řádu je řešení problematických situací, kdy daňový orgán uspěje s kasační stížností proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu, ale v mezidobí, vázán právním názorem krajského soudu, vydal nové rozhodnutí. Tím nastává obecně nepřípustná situace, kdy vedle sebe existují dvě rozhodnutí v téže věci. Právě na takové situace míří aplikované ustanovení § 124a daňového řádu, které má těmto situacím zabránit. K výkladu tohoto ustanovení lze též odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019 č.j. 2 Afs 249/2017-66, bod 37, v němž akcentoval, že: *„Smyslem a účelem právní normy je zde tedy jakási částečná restituce do stavu před okamžikem, kdy se „nesprávný“ právní názor krajského soudu projevil tím, že podle něho správce daně postupoval vydáním rozhodnutí založeného na tomto právním názoru. Na rozhodnutí, jež bylo vydáno na základě následně popřeného právního názoru, se má od okamžiku vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nahlížet tak, že nadále již nemá mít žádné právní účinky.“*

26. Zákon tedy prostřednictvím ustanovení § 124a daňového řádu přijal řešení, že je to pouze původní, oživené správní rozhodnutí, které má nadále vyvolávat právní důsledky a nikoli nové správní rozhodnutí, které bylo v mezidobí přijato na základě chybného názoru krajského soudu.

27. Tento účel byl v posuzovaném případě splněn, neboť Nejvyšší správní soud v této věci v rozsudku č.j. 9 Afs 104/2023-34 shledal závěry Městského soudu v Praze, který původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušil, chybnými. Jinak řečeno, při správném posouzení žaloby ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 8 Af 4/2021 by nebyl důvod, aby daňové orgány vydaly nová rozhodnutí. Ze závazného názoru Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správního soudu jasně vyplývalo, že žalobní námitky, kterým však Městský soud v Praze přisvědčil, nejsou důvodné.

28. Účelem podmínky, že nové rozhodnutí se stává neúčinným až dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, není omezení aplikace ustanovení § 124a daňového řádu pouze na nějaké formy následných rozhodnutí krajského soudu, jako například pouze na následná meritorní rozhodnutí. Smyslem je, aby nedocházelo ke zbavení účinků nového rozhodnutí, které nebylo v daňovém řízení shledáno chybným. Tento postup se tedy neuplatní v situaci, kdy se nebude jednat o posouzení právní otázky samé, ale důvodem zrušení rozsudku krajského soudu bude například jeho nepřezkoumatelnost či vady řízení před krajským soudem.

29. Z ustanovení § 124a daňového řádu tedy nevyplývá, že aby nastala situace předvídaná tímto ustanovením, musí krajský soud o věci nově rozhodnout meritorně. Toto ustanovení používá široký pojem „rozhodnutí" krajského soudu, přičemž rozhodnutím se rozumí i usnesení, kterým se nerozhoduje o meritu věci. Užití širšího pojmu „rozhodnutí" tak implikuje, že se ustanovení § 124a daňového řádu vztahuje i na jiné procesní situace, které v řízení mohou nastat, neodporují-li účelu daného ustanovení, tj. nejsou-li v rozporu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

30. I přestože bylo pro žalobce racionálním krokem nadále v řízení o zrušení dodatečných platebních výměrů nepokračovat, a tedy vzít žalobu zpět, nemůže mít tento procesní postup za následek neaplikaci ustanovení § 124a daňového řádu. Při takovém výkladu by aplikace tohoto ustanovení odvisela od vůle daňového subjektu, zda vezme žalobu před krajským soudem zpět. To by však popřelo účel tohoto ustanovení, jehož samotnou podstatou je aplikace právě v těch případech, kdy Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu, kterým bylo vyhověno žalobě daňového subjektu. Zpravidla tedy nová rozhodnutí daňových orgánů vydaná na základě takového (a později zrušeného) rozsudku krajského soudu budou pro daňový subjekt příznivá. V důsledku tohoto ustanovení se však právě tato nová rozhodnutí stávají neúčinnými.

31. Lze shrnout, že žalovaný postupoval zcela v intencích ustanovení § 124a daňového řádu, pokud na Nové rozhodnutí 1 a Nové rozhodnutí 2 pohlížel tak, že tato rozhodnutí pozbyla účinnosti dnem, kdy nabylo právní moci usnesení Městského soudu v Praze o zastavení řízení ve věci vedené pod sp. zn. 8 Af 4/2021, a zároveň za účinné považoval původní rozhodnutí o odvolání ze dne 7. 1. 2021, které nabylo právní moci dne 10. 1. 2021. K formálnímu odstranění Nového rozhodnutí 1 a Nového rozhodnutí 2 došlo tedy přímo ze zákona tím, že tato rozhodnutí pozbyla v důsledku zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a následného zastavení řízení před Městským soudem v Praze své účinnosti. Námitka, že se tak mohlo stát jen cestou obnovy řízení či v přezkumném řízení, je ve světle výše popsaného výkladu ustanovení § 124a daňového řádu zcela lichá. Nedůvodná je v uvedeném ohledu též námitka, že správce daně postupoval v rozporu s ústavním pořádkem a dopustil se svévole. Naopak jeho postup je zcela v souladu s § 124a daňového řádu, který správci daně ukládá, aby reflektoval důsledky zrušení rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem v situacích popsaných v hypotéze tohoto ustanovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

32. Je tedy nutno vyjít ze skutečnosti, že daň byla žalobci v souladu se zákonem doměřena, přičemž žalobce jinak, než výše popsanou argumentací, nesporoval, že ke dni 3. 2. 2025 správce daně evidoval žalobcem neuhrazenou daň ve výši přesahující 37 miliónu Kč. Správce daně proto mohl přistoupit ke zřízení zástavního práva ve smyslu § 170 daňového řádu za účelem zajištění neuhrazené daňové povinnosti žalobce.

33. K námitce týkající se prekluze soud odkazuje na body [41] a [42] rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025 č.j. 6 Af 8/2025-43, kde se soud na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021 č.j. 4 Afs 193/2021-40 s totožnou žalobní argumentací vypořádal. Především je podstatné to, že původní zrušené (a obživlé) rozhodnutí bylo pravomocné před tím, než skončil běh lhůty pro stanovení daně. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci. O předmětných daňových povinnostech bylo pravomocně rozhodnuto ke dni 10. 1. 2021, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021. Vzhledem k aktivaci ustanovení § 124a daňového řádu je třeba na toto rozhodnutí nahlížet tak, jako by nikdy nebylo zrušeno. Daň tedy byla žalobci doměřena před marným uplynutím objektivní lhůty pro stanovení daně, která by podle § 148 odst. 5 ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu pro jednotlivá zdaňovací období skončila v průběhu roku 2023. Tato námitka proto důvodná není.

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

35. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2026

Mgr. Věra Jachurová v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.